Ana Blandiana

Poezii

Descântec de ploaie
Iubesc ploile, iubesc cu patima ploile,
Înnebunitele ploi şi ploile calme,
Ploile feciorelnice şi ploile-dezlantuite femei,
Ploile proaspete şi plictisitoarele ploi fara sfârşit,
Iubesc ploile, iubesc cu patima ploile,
Îmi place sa ma tăvălesc prin iarba lor alba, înaltă,
Îmi place sa le rup firele şi sa umblu cu ele în dinți,
Sa amețească, privindu-mă astfel, bărbații.
Stiu că-i urât sa spui "Sunt cea mai frumoasa femeie",
E urât şi poate nici nu e adevărat,
Dar lasă-mă atunci când ploua,
Numai atunci când ploua,
Sa rostesc magica formula "Sunt cea mai frumoasa femeie".
Sunt cea mai frumoasa femeie pentru ca ploua
Şi-mi sta bine cu franjurii ploii în par,
Sunt cea mai frumoasa femeie pentru că-i vint
Si rochia se zbate disperata să-mi ascundă genunchii,
Sunt cea mai frumoasa femeie pentru ca tu
Eşti departe plecat şi eu te aştept,
Sunt cea mai frumoasa femeie şi stiu sa aştept

Ana Blandiana

Poezii

Descântec de ploaie
Iubesc ploile, iubesc cu patima ploile,
Înnebunitele ploi şi ploile calme,
Ploile feciorelnice şi ploile-dezlantuite femei,
Ploile proaspete şi plictisitoarele ploi fara sfârşit,
Iubesc ploile, iubesc cu patima ploile,
Îmi place sa ma tăvălesc prin iarba lor alba, înaltă,
Îmi place sa le rup firele şi sa umblu cu ele în dinţi,
Sa ameţească, privindu-mă astfel, bărbaţii.
Stiu că-i urât sa spui "Sunt cea mai frumoasa femeie",
E urât şi poate nici nu e adevărat,
Dar lasă-mă atunci când ploua,
Numai atunci când ploua,
Sa rostesc magica formula "Sunt cea mai frumoasa femeie".
Sunt cea mai frumoasa femeie pentru ca ploua
Şi-mi sta bine cu franjurii ploii în par,
Sunt cea mai frumoasa femeie pentru că-i vint
Si rochia se zbate disperata să-mi ascundă genunchii,
Sunt cea mai frumoasa femeie pentru ca tu
Eşti departe plecat şi eu te aştept,
Sunt cea mai frumoasa femeie şi stiu sa aştept
Si totuşi aştept.
E-n aer miros de dragoste viu,
Si toţi trecătorii adulmeca ploaia să-i simtă mirosul,
Pe-o asemenea ploaie poţi sa te-ndrăgosteşti fulgerător,

Toţi trecătorii sunt îndrăgostiţi,
Si eu te aştept.
Doar tu ştii -
Iubesc ploile,
Iubesc cu patima ploile,
Înnebunitele ploi şi ploile calme,
Ploile feciorelnice şi ploile-dezlantuite femei.
Stiu puritatea
Stiu, puritatea nu rodeşte, Fecioarele nu nasc copii, E marea lege-a maculării Tributul pentru a trai.
Albaştri fluturi cresc omizi, Cresc fructe florilor în jur, Zăpada-i alba neatinsa Pământul cald este impur.
Neprihănit eterul doarme, Văzduhul viu e de microbi, Poţi daca vrei sa nu te naşti, Dar daca eşti te şi îngropi.
E fericit cuvintu-n gând, Rostit, urechea il defaimă, Spre care o sa ma aplec Din talgere – vis mut sau faima?
Intre tăcere şi păcat Ce-o sa aleg – cirezi sau lotuşi? O, drama de-a muri de alb Sau moartea de-a învinge totuşi.
Condiţie
Sunt asemenea nisipului clepsidrei care poate fi timp numai în cădere.
La ce serveşte bucuria
Învaţă sa nu te mai bucuri,
Învaţă sa nu mai ucizi
Cu zâmbetul şi cu mângâierea.
Un singur ris al tau
Poate dobori păsările de pe crengi,
Păsările pe care numai o nefericire
Le-ar mai fi putut tine în viaţă.
Fiecare bucurie răneşte pe cineva.
În lumea voastră la ce serveşte bucuria?
Noaptea visez armate întregi hohotind
În timp ce noi cădem ca spicele în jur.
Definiţie
Sa fii frunza şi obligata Sa te porţi
Asemenea tuturor frunzelor, Desi înţelegi

Si chiar poţi Cu totul şi cu totul Altceva: Fapt din care
— Uluitor -
Sa nu tragi concluzia Ca eşti altfel decât frunzele, Ci ca ele, frunzele, Sinit altfel decât ele insele. Iată o definiţie.
În somn
În somn
Mi se întâmplă sa tip, Numai în somn şi-nspaimintata de-ndrăzneala Ma trezesc -In liniştea disciplinata a nopţii Încerc sa aud Tipete-n somnul vecin. Dar vecinii-ntelepti Nu tipa decât când sunt siguri Ca visează ca dorm, În somnul din somn, Unde nimeni n-aude Îşi dau drumul la gura. Ce liber vacarm Trebuie sa fie acolo, În somnul din somn.
Atât de frig
Mi-e atât de frig,
Incit cred ca
As mai putea fi salvata
Numai asemenea acelor îngheţaţi
Care erau cusuţi
În burţile animalelor
Sa se încălzească
Si încotoşmăniţi bine
În suba îndurerată,
Năclăiţi în sânge de jivine
Mai veneau pe lume o data.
Prea departe de
Flăcările din iad,
Am îngheţat
În singurătatea mea îngerească,
Dar cine-i în stare Să-şi deschidă coastele Ca sa ma primească?
Poveste
Înaintez cu grija, încet,
Pe un drum
Pe care il tai eu însămi
Păşind:
Ca sa stiu sa ma întorc,

Presar în urma
Fărâme de litere şi de cuvinte.
Sunt pornita de mult,
Mi s-au terminat
Putinele silabe pe care le avusesem
Merinde de drum,
Din fericire, am descoperit
Ca totul
Poate fi transformat în cuvinte şi am continuat sa înaintez Presărând
Vorbele în care ma destram
Cum se destramă un pulovăr vechi
În capetele de lina-ncretita de atâta purtare.
Somnul
Ce răzbunare!
Ultimul dintre sclavi,
Căruia nu i-a trecut niciodată prin minte
Cum ar fi liber
Si care începe sa tremure
Numai la gândul
C-ar putea face
Cel mai neînsemnat gest de revolta, Evadează
Prin simpla plecare a genelor, Scăpa oricărui control,
Fuge,
Nu poate fi urmărit, Pentru ca stăpânul Rămâne întotdeauna Pe mal,
Muşcându-şi pumnii de furie
Si insomnie,
Veghind.

SFÂRŞIT